

Τα γαϊδούρια και το...άγαλμα της εξουσίας

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Θα το λέμε στα εγγόνια μας -αν ο Θεός το επιτρέψει- και δεν θα μας πιστεύουν. Υπήρχε κάποτε ένα κόμμα με τίτλο «Ανεξάρτητοι Έλληνες». Συγκυβερνούσε με το άλλο απίθανο φανέρωμα της ιστορίας, ονόματι «ΣΥΡΙΖΑ».

Προσπαθούμε με λογικούς όρους να ερμηνεύσουμε το φαινόμενο και στεκόμαστε ενεοί και αποσβολωμένοι. Πώς γίνεται αυτό; Οι υποτίθεται υπερασπιστές της ανεξάρτητης Ελλάδας κρατούν στην εξουσία τους προδότες της πατρίδας.

Θα περίμενε κανείς την αποφράδα ημέρα που λέρωναν με την υπογραφή τους, στις Πρέσπες, την ιστορία της Μακεδονίας, οι Ανεξάρτητοι να παραιτηθούν και να γκρεμίσουν το όνειδος.

Όχι. Τα αξιώματα, οι λουφέδες και τα συνοδευτικά καλούδια της εξουσίας υπερτερούν. Κατάντησαν υποσύλωμα, συλλογικότητα του ΣΥΡΙΖΑ, που αντί να εκσφενδονίζει μπογιές σε ντουβάρια, ψηφίζει, με αντάλλαγμα λίγα ψιχία εξουσίας, την δήωση της πατρίδας, το ελεεινό ξεπούλημα των τιμαλφών της.

Για την εν λόγω συλλογικότητα, ανερμήνευτη από τον κοινό νου, εντόπισα “ερμηνευτικά σχήματα” σε μύθους του Αισώπου. Ως γνωστόν, ο μέγας μυθοποιός αντλεί την θεματολογία του από το ζωικό βασίλειο. Προφανώς το έπραξε για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί το κείμενο με τα άλογα ζώα γίνεται ευχάριστο, οικείο και ευσύνοπτο στους αναγνώστες.

Τα παραμύθια πάντα διασκεδάζουν και, ανεπαισθήτως που λέει ο ποιητής, διδάσκουν. Και, δεύτερον, βλέποντας την περιρρέουσα ανθρώπινη συμπεριφορά και βλακεία, αν και έλλογο ον ο άνθρωπος, προσέφυγε στα ζωντανά, στα “ήμερα και τα άγρια του βουνού και του λόγγου”, για να τονίσει την κατάπτωση του είδους του.

Το ζώο που χρησιμοποιεί ο Αίσωπος, κατά κόρον, στις διηγήσεις του είναι ο όνος, ο γάιδαρος. Αν και ο όνος διακρίνεται για την υπομονή και αντοχή του, θεωρήθηκε στην αρχαιότητα, και όχι μόνον, ως το κατ’ εξοχήν σύμβολο του πείσματος, της βραδύνοιας, της αμάθειας και της αυθάδειας. «Τι

γαϊδούρι είναι αυτό!... λέμε και σήμερα.

Οι αρχαίοι είχαν και μια νόστιμη παροιμία για όσους έλεγαν ανοησίες. «Ληρείς ώσπερ απ' όνου καταπεσών», δηλαδή, «παραμιλάς, παραληρείς σαν να έχεις πέσει από γαϊδούρι». (Στο “απ' όνου” κρύβεται λογοπαίγνιο «από νου», εν ολίγοις «έχασες τα μυαλά σου»).

Παραθέτω τον μύθο του Αισώπου, πρώτα στην αειφεγγή γλώσσα των προγόνων και κατόπιν σε νεοελληνική απόδοση.

Τίτλος: «Όνος βαστάζων άγαλμα». «Ο γάιδαρος που κουβαλούσε ένα άγαλμα». (Το κείμενο δεν έχει καμμία σχέση με πρόσωπα της πραγματικότητας και, αν συσχετισθεί, ο γράφων ουδεμία ευθύνη φέρει).

«Όνω τις επιθείς άγαλμα ήλαινεν εις άστυ. Των δε συναντώντων προσκυνούντων το άγαλμα ο όνος υπολαβών ότι αυτόν προσκυνούσιν, αναπτερωθείς ωγκάτο τε και ουκέτι περαιτέρω προΐέναι εβούλετο. Και ο ονηλάτης αισθόμενος το γεγονός τω ροπάλω αυτόν παίων, έφη: Ω κακή κεφαλή, έτι και τούτο λοιπόν ην όνον υπ' ανθρώνων προσκυνείσθαι».

«Κάποιος φόρτωσε ένα άγαλμα στο γάιδαρό του και πήρε το δρόμο για την πόλη. Αυτοί που τους συναντούσαν προσκυνούσαν το άγαλμα, γεγονός που παρεξήγησε ο γάιδαρος και νομίζοντας ότι προσκυνούν αυτόν, πήραν τα μυαλά του αέρα, άρχισε να γκαρίζει και δεν ήθελε να προχωρήσει παραπέρα. Ο αγωγιάτης κατάλαβε τι συμβαίνει, και χτυπώντας τον με το ξύλο, του είπε: Ανόητε, αυτό μας έλειπε, να προσκυνούν οι άνθρωποι ένα γαϊδούρι».

Το άγαλμα είναι η εξουσία. Δίδεται πολλές φορές σε τούτο τον τόπο και σε φαιδρά πρόσωπα, σε γαϊδούρια. Με ένα 3%, για παράδειγμα στις εκλογές, ενδέχεται να βρεθείς συγκυβερνήτης και να σε προσκυνούν τα αποχαυνωμένα ασκέρια όχι εσένα, αλλά το άγαλμα.

Και τότε το γαϊδούρι αρχίζει τα ογκανίσματα, τα υπερφίαλα γκαρίσματα. (Θυμάμαι, είχα διαβάσει, όταν κυβερνούσε, καλύτερα ποδοπατούσε, ο Χότζα την Αλβανία και είχε προσδεθεί στο κινέζικο άρμα, έλεγε: Εμείς και οι Κινέζοι είμαστε ένα δισεκατομμύριο).

Βεβαίως έρχεται η στιγμή, ευτυχώς πάντα συμβαίνουν αυτά στην ιστορία, που ο ονηλάτης, ο λαός, “αισθόμενος το γεγονός”, κατανοεί τα ονοειδή μασκαριλίκια και αρπάζει βρεγμένη σανίδα.

Δυστυχώς υπάρχουν πολλά γαϊδούρια που, επειδή κρατούν το άγαλμα της εξουσίας, αναγκαζόμαστε πολλές φορές να διατηρούμε την ψυχραιμία μας και την ευγένειά μας για να μην τα κλωτήσουμε. Αλλά και στην καθημερινότητά μας δεν συναντάμε πολλές φορές πείσμονα γαϊδούρια;

Πόσες φορές περάσαμε το κατώφλι δημόσιας υπηρεσίας και εκμηδενιστήκαμε; Είναι σχεδόν κανόνας στην Ελλάδα η αναρρίχηση στα παχυλόμισθα αξιώματα -συνήθως από κομματικούς κηφήνες- να συνοδεύεται από αλαζονεία.

Ο άνθρωπος που «κουρταλεί», καθώς θα έλεγε ο Σολωμός, όλες τις πόρτες και μεταβάλλει την σπονδυλική του στήλη σε λαστιχένιο σωλήνα, για να κατορθώσει να πάρει μια θέση, μόλις καθίσει στην πολυπόθητη καρέκλα, μόλις αποκτήσει-αυτό πια είναι το «απίστευτο όνειρο»-γραφείο και ιδιαίτερη γραμματεία, δηλαδή μόλις γίνει εξουσία, χάνει και όση αρετή κατείχε και γίνεται βασανιστής, γαϊδούρι ξεσαμάρωτο.

(Πόσες φορές μπήκαμε σε κάποιο γραφείο και μας αντιμετώπισαν περίπου σαν ενόχληση; Φάτσες βαριεστημένες, νευρόσπαστα που ούτε το βλέμμα τους δεν σηκώνουν να σε κοιτάξουν, συντροφικές

αφασιακών που ξεκαρδίζονται συζητώντας γελοιότητες- και συ να καίγεται.

Τέρατα της γραφειοκρατίας, αυτής της τρομερής πέδης. Απορούν και θλίβονται όμως όλοι αυτοί που, μόλις πάρουν την σύνταξή τους, μεταβάλλονται παρευθύς σε «αμελητέες ποσότητες»).Αλλά όταν ένας άνθρωπος δεν είναι παρά εξουσία και τίποτε άλλο, είναι πολύ φυσικό που, χάνοντας την εξουσία, χάνει τα πάντα.

Θυμήθηκα κ ένα σπαρταριστό επεισόδιο από τα απομνημονεύματα του στρατηγού Μακρυγιάννη. Ο στρατηγός συζητά μ' ένα «γαϊδούρι» που είχε κάποια εξουσία. Διαβάζω και αγαλλιώ. Μνημειώδης στιγμή!!

«Αφού ήμουνα στην Αρκαδιά, άκουγα τον πρόβοδο των Αραπάδων, ντρεπόμουν να καθήσω με τις γυναίκες με τριακόσιους διαλεχτούς οπούχα. Το λέγω του διοικητή της Αρκαδιάς, να τον αφήσω έναν αξιωματικόν με πενήντα ανθρώπους και να πάγω με τους άλλους εις την ανάγκη της πατρίδας. Μ' αποκρίνεται: “Δεν έχεις να πας πουθενά, ότι εγώ είμαι από κείνους όπου κατεβάζω κι ανεβάζω στρατηγούς”.

Ήταν ένας μπαρμπέρης, φίλος του αρχηγού Κολοκοτρώνη και του πρωτοσύγκελου κι αλλουνών. Εγώ 'λεγα να πάγω να σκοτωθώ με τους οχτρούς, αυτός γύρευε να μου γκρεμίσει τον βαθμό μου. Του μίλησα δι' αυτό, του κακοφάνη. Είπε του ανηψιού του οπούχε εις το ψωμί και γεμελίκια (=εφόδια) και μας τάκοψε.

Πήγα και τον έπιασα του ‘δωσα ένα ξύλο διά πεθαμόν· κι αν δεν πήδαγε από το παλεθύρι κάτω ο διοικητής, δεν ξέρω αν έμενε ζωντανός».

Ωραίος ο στρατηγός!! Το διαβάζεις και είσαι έτοιμος να φωνάξεις: «δώσ' του κανα-δυό ακόμη του κοπρίτη!!». Ακολούθησε αισώπειο τακτική. Ξύλο διά πεθαμόν στο γαϊδούρι. Μήπως και σήμερα πρέπει... αλλά ας μην συνεχίσω γιατί θα κατηγορηθώ για υποκίνηση αξιόποινων πράξεων...

11.01.2019

Πηγή: www.antibaro.gr/